

већ поменути Устав Шведске од 1809, Шпаније од 1812, Норвешке од 1814. Холандије од 1815. Грчке од 1822, Португалије од 1826, и др. Неки од тих устава, с мењим или већим изменама, су и данас у важности као рецимо, Норвешке, Холандије или Шведске. Овај први период уставности који је углавном трајао негде до јулске револуције у Француској, 1830. је изражавао противуречне уставне тенденције јер је у то време дошло и до појаве напредних либералних, либерално-демократских али и назадних конзервативно-апсолутистичких устава. Иако се није поновила Француска револуција у Европи, многе старе европске монархије, заплашене револуционарним бауком, пристају на уступке и праве компромисе с буржоазијом. Из те борбе и тих компромиса је уместо старе апсолутистичке монархије произашла ограничена уставна монархија с парламентом као равноправним уставним фактором, поред монарха који је сада ограничен у власти и некадашњим привилегијама. Карактеристични устави овог првог периода уставног развоја Европе (с почетка XIX века) су били Устав Норвешке од 1814. и Белгије од 1831. У духу насталих политичких промена и компромиса водећих друштвених снага, Устав Норвешке од 1814. успоставља ограничену и наследну монархију засновану на принципу поделе власти. Законодавна власт је поверена дводомном Парламенту (Storting) који се бира на основу ограниченог бирачког права док је извршна власт припала краљу који је именовао и министре. Значајнији од њега је био Устав Белгије од 1831. који је, с изменама и допунама, трајао све до 1970. и био узор за многе европске уставе. Овај Устав је прокламовао парламентарну монархију засновану на начелу националне суверености и поделе власти мада је сам припадао типу уставног пакта јер је изражавао компромис буржоаских и феудалних снага. Особеност Белгије је постојање три културне заједнице (француске, холандске и немачке) и постојање неколико покрајина (Анверс, Брабант, Западна и Источна Фландрија, Лијеж, Луксембург и др.) што ће у каснијој уставној промени од 1970. бити увод у процес федерализације Белгије. По Уставу Белгије од 1831. законодавну власт врше краљ, Представнички дом и Сенат (двodomни парламент) с тим да законодавна иницијатива припада сваком од три законодавна чиниоца. Посланике Представничког дома бирају непосредно грађани а Сенат чине чланови изабрани сходно броју становника сваке покрајине које бирају покрајинска већа по принципу један сенатор на 200.000 становника, као и чланови које бира Сенат у броју упола мањем од оног који бирају покрајинска већа. Краљ је шеф извршне власти, именује и опозива министре, али као законодавни чинилац санкционише и проглашава законе, има право да ванредно сазове домове и да их